

Treća nagrada natječaja *Mali Marulić*, 2017.

Petra Cicvarić:

U POTRAZI ZA SLOVOM R

Likovi:

DORA

MAMA

TATA

PRODAVAČI

PLIŠANE IGRAČKE

DJED SREĆKO

1. scena

(Dorina kuća, kuhinja.)

(Mama i Dora na sceni. Dora je za stolom.)

MAMA: V kao...

DORA: Vilica.

(Dodaje joj vilice, Dora ih stavlja na stol.)

MAMA: N kao...

DORA: Nož.

(Dodaje joj noževe, Dora ih stavlja na stol.)

MAMA: S kao...

DORA: Salvete.

(Dodaje joj salvete, Dora ih stavlja na stol.)

MAMA: Bravo, ljubavi. Imamo sve?

DORA: Nemamo. Fali nam Č kao čaše i S kao sok.

(Mama se nasmije, stavi tri čaše na stol, a Dora stavi sok.)

DORA: Sada imamo sve.

MAMA: Hoćeš zvati tatu?

DORA: TATAAAAAAAAAAAAAA!!!!

MAMA: Auuu moje uši.

DORA: Ups.

(Tata dolazi.)

TATA: Dobro jutro moje cure. Mmmm, što to fino miriši?

DORA: Za svakog jaje na oko i čaša soka.

TATA: Jako dobro. Doručak za šampione. Ali nažalost tata ne stigne. Žurim na posao.

DORA: Ali...

MAMA: Nemamo više mlijeka.

TATA: Kupit ću poslije posla.

MAMA: Joj, ne stignem ni ja jesti s tobom srce, moram na posao.

DORA: Opet? Ali...

MAMA: Ali sam ti zato kupila novi crtani! (*Izvadi DVD.*) „Zootropola“! Najnoviji crtani film!

TATA: Čuo sam da je odličan!

DORA: Mogli bismo ga onda zajedno gledati? Kad dođete s posla?

MAMA: Joj, srce, danas navečer imam fitness. Tata će ga gledati s tobom.

TATA: Danas navečer je tekma... Već sam se dogovorio s dečkima...

DORA: Nema veze. Gledat ću sama.

MAMA: Nemamo više Dorine čokolade.

TATA: Kupit će tata svojoj Dori njenu najdražu čokoladu. Može?

(Dora samo kima glavom.)

MAMA: Uh, koliko je sati! Zakasnit ću na posao. Joj ne! Šefici je danas rođendan.

TATA: Ajde kupit ćeš joj nešto usput, samo požuri. (*Popije čašu soka.*) Mmm, fin je ovaj sok. Je li i tebi fin, Dora?

(Dora kimne.)

MAMA: Kupit će ti tata još soka.

TATA: Ajde reci tati od čega je sok.

(Dora zastane. Mama i tata se pogledaju pa znatiželjno gledaju Doru.)

DORA: Od...

MAMA: Od?

DORA: Od...

TATA: Od?

MAMA I TATA: Od??

DORA: Nalanče.

MAMA: Hoćeš reći narrantče.

DORA: To sam i lekla.

TATA: Dora, uskoro ćeš u školu, kako ćeš kad ne znaš reći slovo R?

MAMA: Druga djeca sigurno već znaju reći R.

(Dora ih tužno gleda.)

TATA: Hajde, reci NARRRRANČA.

MAMA: Narrrrranča.

TATA I MAMA: Narrrrrančaaaaa.

TATA: Riba ribi grrrize rep.

MAMA: Grrrize.

(Njihovi glasovi postaju buka, ne raspoznaje se točno što govore, a Dora između njih izbezumljeno gleda.)

DORA: Ne znam leći slovo L!! Pustite me na milu!

(Dora odjuri u svoju sobu. Trenutak tišine na sceni. Tata počne kradomice jesti, ali ga glasno žvakanje oda. Mama ga prijekorno pogleda.)

TATA: Što sam krivo napravio?

MAMA: Rekla sam ti da je trebala ići logopedu.

TATA: Ma naučit će.

MAMA: Kada? Kako? Ako nije do sad...

TATA: Ne brini se, naučit će.

MAMA: Joj koliko je sati!

TATA: Idemo!

MAMA I TATA *(glasno):* Volimo te!

(Mama i tata izađu. Nakon nekoliko trenutaka pojavljuje se Dora na sceni. Gleda u DVD „Zootropole“.)

DORA: Još jedan cltani. Opet su mi kupili cltani. Kad mi već sve kupuju zašto mi ne kupe i slovo L?... Pa da! Kupit ću ga ja sama i iznenaditi ih! *(S police uzima svoju kasicu-prasicu.)* Imam svoju ušteđevinu. *(Zvecka s kasicom.)* Zašto ne? Do klaja dana ću imati svoje slovo L! *(Sprema kasicu u ruksak i veselo poskoči. Sve zvecka.)* Juhu!

(Dora ponosno izlazi sa scene.)

2. scena

(Trgovina s cipelama.)

(Dora ulazi u trgovinu, divi se velikom izboru cipela. Spazi prodavačicu.)

DORA: Oplostite, tlažim slovo...

PRODAVAČICA *(prekida je, pretjeranim oduševljenjem):* Kuuuuupaaaac!! Izvolite, molim, kakve cipele trebate? Ovdje imamo sve, ama baš sve!

(Kreće glazba, mijenja se svijetlo.)

PRODAVAČICA: Imamo velike, imamo male,
I svima cijene su pale.
Imamo od prirodne i umjetne kože,
Samo recite, sve može!
Želite plave, crvene, žute?
Imamo čak i papreno ljute.
Ali po vama vidim – vas ne zanima moda,
Vi biste nešto u čemu se ugodno hoda.
Vi ne želite svom stopalu nanijeti štetu,
Vi, draga moja, tražite kvalitetu!

DORA *(pokušava joj objasniti):* Ja zaplavo ne tlažim cipele, ja tlažim...

PRODAVAČICA: Dosta ste čekali!
Predugo ste u lošim cipelama šetali.
Stigla je, baš za vas *(uzima cipelu)*... ups ne, nije ova,
Ma gdje mi je ona cipela nova?
U izlogu dugo je bila,
A sada mi se lukavo skrila.
U ovoj kutiji ona leži,
Misleći da od nje svak' bježi.
Ali napokon smo ju spasili
I vašu nogu ukrasili!

(Dori je na nogu stavila ružnu, kričavu cipelu. Ide prema blagajni.)

DORA *(zbunjeno gleda u cipelu na svojoj nozi):* Nisam to tlažila...

PRODAVAČICA: Krasno vam stoji! Ta roza vas cijelu oboji. *(Otkuca račun.)* Bit će to 1050 kuna.

DORA: Molim?!

PRODAVAČICA: Za ljepotu otrpjet ćemo bilo kakvu svotu.

DORA: Ali ja nemam...

PRODAVAČICA: Možete platiti danas ili sutra.

DORA: Čekajte! (*Vraća joj cipelu.*) Ja nisam došla kupiti cipele.

PRODAVAČICA: Nego što?

DORA: Došla sam kupiti slovo L.

PRODAVAČICA: Slovo L?

DORA: Ne L nego L. L kao luka. (*Pokazuje svoju ruku.*)

(Prodavačica je zbunjeno gleda. Tek sada shvaća da je pred njom dijete.)

PRODAVAČICA: Pa ti... ti si curica. Mala curica.

DORA: Nisam. Ja imam sedam godina.

PRODAVAČICA: Ovo nije trgovina za tebe. Premala si da ovdje budeš. (*Polako gura Doru prema izlazu.*)

DORA: A znate li gdje bih mogla plonaći slovo L?

Prodavačica: Hvala i doviđenja. Sljedeći put povedi mamu sa sobom.

(Izgurala je Doru van. Gleda u ružnu cipelu koju još uvijek drži u ruci.)

PRODAVAČICA: Nikad te neću prodati!

3. scena

(Trgovina s namještajem.)

(Na sceni je samo jedan stolac i veliki natpis : „Namještaj po vašoj mjeri“. Ulazi Dora.)

DORA: Dobal dan!

(Pojavljuje se Prodavač.)

PRODAVAČ: Dobar dan, svaki dan! Izvolite, molim lijepo, kako vam mogu pomoći?

DORA: Tlebala bih slovo L.

PRODAVAČ: Oh, izvrsno! Danas je vaš sretan dan.

DORA: Da?

PRODAVAČ: Da, da! Upravo nam je stigla najnovija pošiljka.

DORA: Supel!

PRODAVAČ: Pođite za mnom.

(Mijenja se svijetlo, kreće glazba. Prodavač polako kruži oko stolca, a Dora za njim.)

PRODAVAČ: Pogledajte ovo.

DORA: Stolac?

PRODAVAČ: To nije stolac. O ne, ne. To nije ispunjenje vaših želja. O ne, ne. To nadmašuje sve što ste ikada mogli zamisliti jer to je...

DORA: To je?

PRODAVAČ: To je...

DORA: Da?

PRODAVAČ (*veličanstveno*): To je multifunkcionalna fotelja koja se na dodir vaše ruke transformira u kutnu garnituru.

DORA: Molim?

PRODAVAČ: U veličanstveno slovo *L*! Probajte, probajte!

DORA: Ali ne... klivo ste me shvatili...

(Prodavač petlja nešto oko stolca.)

PRODAVAČ: Nešto ne valja... Samo malo, samo malo.

DORA: Ne tlažim slovo *L*, nego *L*.

PRODAVAČ: Zašto neće??

DORA: *L* kao luka (*pokazuje svoju ruku*)!

PRODAVAČ: Još je novo, znate... tek je stiglo. Ovo je pravo hrvatsko drvo proizvedeno u Rusiji.

DORA: Tako je, *L* kao Lusija!

PRODAVAČ: Rusija, mlada damo, a ne Lusija. Ma što ne valja?

DORA: To sam i lekla – Lusija.

PRODAVAČ (*i dalje uporno petlja oko stolca*): Evo ga! Uspio sam. (*Dora polako bježi iz trgovine.*) Znete kako je s tim novim stvarima... treba malo da se uhodaju... gospodična? Gospodična? (*Dore nema na sceni. Prodavač tužno sjeda na svoj stolac koji se pod njegovom težinom raspadne.*) Oh, ne. Ne opet.

4. scena

(Trgovina s bombonima, slatkišima i igračkama.)

(Dora ulazi u trgovinu. Svira tiha, vesela glazba. Trgovina je jako šarena, prepuna raznih balona. Tu se nalazi veliki dvorac na napuhavanje. Pored dvorca se nalaze ogromne plišane igračke. Dora je oduševljena.)

DORA: Vaaaauuuu!

(Otrči do dvorca, skoči na njega. Uživa.)

DORA: Ovdje je predivno! Pitam se mogu li ovdje kupiti svoje slovo L?

(Odjednom se glazba mijenja, poprima ponešto orijentalan, hipnotizirajući zvuk, svijetlo se prigušuje, pojavljuje se mistična magla. Plišane životinje polako oživljavaju. Tu su jednorog, prekrasna princeza, slatki medvjedić, pas, zec...)

MEDVJEDIĆ: Daj mi svoju ruku, zaboravi na svu buku.

SVE IGRAČKE: Dopusti da te odnesemo, daleko, daleko.

MEDVJEDIĆ: Pokazat ću ti zemlju sjajnu, veselu i bajnu.

SVE IGRAČKE: Dopusti da te odnesemo daleko, daleko.

MEDVJEDIĆ: Gdje čokolada teče kao voda, a svatko po svom oblaku hoda.

SVE IGRAČKE: Dopusti da te odnesemo daleko, daleko.

MEDVJEDIĆ: Tamo dobit ćeš krila i letjeti kao vila.

SVE IGRAČKE: Dopusti da te odnesemo daleko, daleko.

MEDVJEDIĆ: Svaka životinja tvoj prijatelj će postati, htjet ćeš zauvijek ostati.

SVE IGRAČKE: Dopusti da te odnesemo daleko, daleko.

MEDVJEDIĆ: Sve što možeš poželjeti, tamo ćeš i dobiti.

SVE IGRAČKE: Dopusti da te odnesemo daleko, daleko. Daleko... daleko...

DORA: Želim suknjicu od tila... želim letjeti kao vila!

SVE IGRAČKE: Dopusti da te odnesemo daleko, daleko.

(Dora je na jednorogu, a sve igračke plešu oko nje. Ona je potpuno očarana. Oko nje lebde šareni bomboni i baloni.)

DORA: Želim suknjicu šarenu i uz nju torbicu malenu.

SVE IGRAČKE: Daleko... daleko...

DORA: Želim puno čokolade... želim znati kako se slatkiši lade!

SVE IGRAČKE: Daleko, daleko...

DORA: Želim balbiku novu i plišanu sovu.

Želim da vječno tlaje dan i da mi je stalno lođendan!

SVE IGRAČKE: Sve što tražiš tamo ćeš naći. Dopusti da te odnesemo daleko, daleko.

(Dora odmata veliki bombon koji lebdi pred njom.)

DORA: Kako predivno miriše!

SVE IGRAČKE: Sve je tvoje. Sve je tvoje.

DORA: Sve je moje...

(Dora zagriže veliki komad čokoladnog bombona, uživa u njemu.)

DORA: Mmmm... Sve je moje...

(Sve igračke plešu oko Dore, ali Dorino se lice odjednom mijenja.)

DORA: Vlti mi se u glavi... Stanite, stanite...

SVE IGRAČKE: Sve je tvoje. Kupi me, kupi me.

DORA: Puno čokolade sam pojela... pleviše čokolade sam pojela...

SVE IGRAČKE: Kupi meeee...

DORA: Nije mi dobro... pomozite mi... nije mi dobro...

PLIŠANI MEDVJEDIĆ: Ekipa, imamo opet čokoladozu.

SVE IGRAČKE: Oh, neee.

DORA: Što je to čokoladoza?

PLIŠANI PSIĆ: Jesu joj već istrunuli svi zubi?

DORA: Što?!

(Plišani medvjedić otvara Dori usta i gleda joj zube.)

PLIŠANI MEDVJEDIĆ: Nisu još.

PLIŠANI PSIĆ: Uh, sva sreća. Nije bilo lijepo gledati onog malog Marka prošli tjedan.

JEDNOROG: Zabava je gotova.

DORA: Zabava?

JEDNOROG: Razlaz!

(Sve životinje se vraćaju na svoja mjesta. Čokoladice i bomboni se povlače.)

DORA: Razlaz? Treba mi vaša pomoć! Nije mi dobro.

PRINCEZA: Pa kad si pojela previše čokolade.

PLIŠANI ZEC: Popij malo vode, proći će.

DORA: Čekajte... a moje želje?

(Sve igračke su na svojim prvotnim položajima, potpuno nepomične. Svijetlo se vraća u normalu, glazba se potpuno izgubila. Dora prilazi igračkama, ali ni jedna ne reagira.)

DORA: Medo? Psiću? Lijepa Plincezo? Nemojte me ostaviti... Hej!

(Dora polako odustaje.)

DORA: Zabolavila sam po što sam došla. Tlažim slovo L, a ne iglačke i čokoladice. Uh, čokoladice... Do klaja svog života više neću jesti čokoladice! *(Pauza.)* Doblo, ne baš do klaja svog života... *(Krene prema izlazu.)* Ali jako, jaaako dugo neću jesti čokoladice!

5. scena

(Trgovina mješovite robe.)

(Dora ulazi u trgovinu. Nalazi se između polica koje su pretrpane raznim stvarima. Na razglasu se vrti reklama: „Mi imamo sve za vas, mi smo – TRGOVINA AS!“

Prolazi prva prodavačica.)

DORA: Oplostite, ja bih tlebala...

PRODAVAČICA: Javite se na blagajnu broj 4. Hvala.

(Prodavačica brzo ode. Prilazi druga prodavačica.)

DORA: Oplostite, tlažim...

PRODAVAČICA 2: Na pauzi sam, pitajte prodavača 7.

(Prodavačica 2 ode sa scene, a nakon nekoliko trenutaka pojavljuje se Prodavač.)

DORA: Oplostite, gdje mogu naći...

PRODAVAČ: Svaka polica je obilježena, samo pročitajte.

DORA: Ali ja ne znam sva slova.

PRODAVAČ: Hvala i dođite nam opet.

(Prodavač ode.)

DORA: Zašto me nitko ne sluša?

(Nakon nekoliko trenutaka tišine, počinje glazba. Svijetlo se mijenja. Prodavači se pojavljuju.)

PRODAVAČICA 1: Danas kupite kilogram rajčica.

PRODAVAČICA 2: I dobit ćete besplatnu gumu za bicikl.

PRODAVAČ 3: Kupite pet litara prirodne izvorske vode.

PRODAVAČ 4: I osvojite dvadeset naljepnica za vaš album.

(Dora ih zbunjeno gleda.)

DORA: Ja samo želim slovo L.

(Prodavači se pogledaju međusobno.)

PRODAVAČICA 1: To je tvoj sektor.

PRODAVAČICA 2: Ne, nego njegov sektor.

PRODAVAČ 3: Ja sam na pauzi.

(Njih troje odu sa scene. Prodavač 4 zbunjeno gleda u Doru.)

PRODAVAČ 4: Slovo L?

DORA: Ne L, nego L. L kao luka (pokazuje svoju ruku) .

PRODAVAČ 4: Ahaaa, R!

DORA: To sam i lekla. Imate li ga?

PRODAVAČ: Imamo! Ali, mlada damo, imaš li ti novaca?

DORA: Imam!

(Dora izvadi iz svog ruksaka kasicu-prasicu.)

PRODAVAČ 4: Izvrsno. Izvolite vaše slovo. *(Pruži joj nešto zapakirano. Uzme joj kasicu.)* Hvala. Doviđenja.
(Gura Doru van.)

(Dora odmotava i shvati da je to drveno slovo, ukras.)

DORA: Čekajte, ne tlažim uklas...

(Ali kasno, Prodavač ju je već izbacio.)

PRODAVAČ 4: I dođite nam opet.

6. scena

(Antikvarijat.)

(Dora ulazi u antikvarijat, čuje se zvonce na vratima. Gleda okolo po prostoriji – velike police pune knjiga.)

DORA: Dobal daaan?

(Nitko ne odgovara.)

DORA: Nema nikoga...

(Taman kad želi otići, pojavi se djedica.)

SREĆKO: Oh, dobar dan. Kako mogu pomoći?

DORA (oklijeva): Ja... tlažim... ma nikako.

SREĆKO: Baš nikako?

DORA: Nikako. Meni nitko ne može pomoći. Doviđenja.

(Dora izađe. Vrti se nakon nekoliko trenutaka.)

DORA: Kiša pada. A ja nemam kišoblan.

SREĆKO: Slobodno ostani ovdje dok se ne smiri. Možeš se poslužiti bilo kojom knjigom dok čekaš.

DORA: Hvala, ali...

SREĆKO: Tebi će se sigurno svidjeti priča o vilama iz kišne šume, (*pruža joj razne knjige*) ili možda priča o žirafi koja je htjela postati kućni ljubimac. Ili priča o zmaju koji nije prestajao štucati?

DORA: Ne znam...

SREĆKO: Možda više voliš one klasične: „Crvenkapicu“? „Malu sirenu“? Ili meni najdražu: „Petar Pan“?

DORA: Hvala vam, ali ništa od toga. Ne znam čitati, a ni ne znam baš te pliče.

SREĆKO: Ne znaš? Kako to? Pa svako dijete zna za Petra Pana.

DORA: Čula sam tu pliču jednom davno.

SREĆKO: Jednom davno... dobro. A reci ti meni, što ti radiš tu sama?

DORA: Bila sam u kupovini.

SREĆKO: Što si kupila?

DORA: Ništa. Nisam našla ono što sam tlažila.

Srećko: Što si tražila?

DORA: Slovo *L*. *L* kao luka. (*Pokazuje svoju ruku.*) Još uvijek ne znam leći slovo *L* pa sam ga odlučila kupiti. Svugdje sam tlažila, ali nema.

SREĆKO : To je teško slovo za naći.

DORA: Da?

SREĆKO: Da. I vjerojatno si tražila na krivim mjestima, u krivim trgovinama. Ali nemoj biti tužna jer sad si na pravom mjestu.

DORA: Molim? Vi imate slovo *L*? Ali kako ću? Nemam više novaca...

SREĆKO: Ne trebaju ti novci ovdje.

DORA: Kako ću onda kupiti svoje slovo?

SREĆKO: Ja ću ti ga pokloniti, može? Samo, ne možeš ga odmah dobiti. Baš nam je to slovo rasprodano.

DORA: Doblo, dobro! Nema veze. Samo da stigne plije početka škole.

SREĆKO: Do početka škole hoće, ne brini. Ali ne znam točno kada će stići.

DORA: Ja ću dolaziti svaki dan ovdje dok ne dođe!

SREĆKO: Može! Ja sam Srećko, a ovo je moj dućan starih knjiga.

DORA: Ja sam Dola.

(Rukuju se.)

SREĆKO: Drago mi je, Dora. Kiša još pada. Što kažeš da pročitamo jednu priču dok čekamo da prestane?

DORA: Može.

SREĆKO: Evo neka bude ova – priča o pužu koji je krenuo na put.

(Dora se slatko nasmije.)

Svijetlo se polako smanjuje, počinje nježna, vesela glazba. Slijedi niz slika koje se odjeljuju promjenom svijetla.)

1. slika

SREĆKO (*drži knjigu „Petar Pan“*): „Svaki put kada neko dijete kaže da vile ne postoje, jedna vila izgubi svoja krila i umre.“

(Dora se rastuži, Srećko spusti knjigu.)

SREĆKO: A ti, Dora? Vjeruješ li ti u vile?

DORA: Da! Vjelujem! Čitaj dalje, čitaj dalje.

2. slika

SREĆKO (*čita knjigu „Čudnovate zgone Šegrta Hlapića“*): „Vi ste htjeli bacati u oganj čizmice. Meni je to žao, pa idem u svijet da ih razgazim. Onda neće biti pretijesne. Budite bolji s Vašim drugim šegrtom. Dajte mu više juhe i mekši kruh. Čizme ću Vam vratiti. To je Hlapić vrlo dugo pisao jer nije bio baš osobito vješt pisanju. Njegova slova bila su velika i grbava kao kruške. Kad je Hlapić svršio to pismo, onda ustane vrlo tiho i prikopča pismo na pregaču majstorovu, koja je visjela na zidu. Zatim sjedne i počne pisati drugo pismo: Draga gospojo! Hvala Vam na Vašoj dobroti. Ja idem u svijet. Mislit ću na Vas i pomagat ću svakom, kao što ste i Vi meni pomagali. Vaš Hlapić.“

DORA: I otišao je?

SREĆKO: Je... ali slušaj dalje.

DORA: Čitaj, čitaj!

3. slika

SREĆKO (*čita knjigu „Ljepotica i zvijer“, Dora sluša napeto, gotovo uplašeno*): „Navečer, kad je htjela sjesti za stol, začuje buku koju je stvarala Zvijer i ne uspije suspregnuti drhtaj. 'Ljepotice', reče joj čudovište, 'smijem li vas promatrati dok večerate?' 'Vi ste ovdje gospodar', reče Ljepotica drščući. 'Ne', odvratila Zvijer, 'ovdje ste gospodarica samo vi; ako vam smetam, samo mi recite da odem i odmah ću otići. Recite, ne mislite li da sam vrlo ružan?' 'Istina je', reče Ljepotica, 'jer ne znam lagati; no mislim da ste vrlo dobri'. 'Imate pravo', reče čudovište. 'Ali osim što sam ružan,

nemam ni pameti; znam da sam samo zvijer'. 'Nije glup onaj koji ne vjeruje da ima pameti', reče Ljepotica. 'Glupan toga nikada nije svjestan'.

DORA (*uzima Srećku knjigu iz ruke*): Oh, ne! Što joj je odgovorio ?

4. slika

DORA (*drži knjigu „Alisa u zemlji čuda“, polako, nesigurno*): „Možete li mi leći, molim vas, kojim putem da krenem odavde?’

SREĆKO: 'To dobrim dijelom ovisi o tome kamo želiš stići', reče Mačka.

DORA: 'Nije me briga kamo', reče Alisa.

SREĆKO: 'Onda nije bitno kojim putem ideš', reče Mačka.

DORA: 'Samo da NEGDJE stignem', doda Alisa kao objašnjenje.

SREĆKO: 'Oh, sigurno ćeš stići', reče Mačka, 'samo ako dugo hodaš'“.

Bravo, Dora, bravo!

DORA: Mislim da mi je Alisa najdraža! I Petar Pan. I Ljepotica i zvijer. Joj... sve su mi najdraže!

(*Dora sretno zagrlila Srećku.*)

7. scena

(*Dorina kuća. Kuhinja.*)

MAMA: Moramo razgovarati s njom.

TATA: Ma dobro, nije to tako strašno.

MAMA: Kako nije? Cijelo vrijeme nas laže!

TATA: Ne znamo je li cijelo vrijeme.

MAMA: Moramo znati o čemu je riječ.

DORA (*pojavljuje se, oblači svoje tenisice*): Mama, tata, ja idem van s Mihaelom i Sonjom!

TATA: Dora, stani. Moramo razgovarati s tobom.

DORA: Jel može kad se vlatim?

MAMA: Ne, Dora, ne može. Sjedni.

DORA: Ali mama...

MAMA: Sjedni.

(Mama je to tako strogo rekla da je i tata sjeo.)

MAMA: Gdje si bila jučer?

DORA: Iglala sam se s Mihaelom i Sonjom.

MAMA: Mhm... Kod Mihaele? Ili kod Sonje?

DORA: Kod Mihaele.

MAMA: A jel? Mislila sam da ste bile vani.

DORA: I jesmo. Vani kod Mihaele u dvolištu.

MAMA: Mmm, zanimljivo. Vidiš, tata je jučer sreo Mihaelinog tatu. I što ti je Mihaelin tata rekao?

TATA: Rekao mi je da je Mihaela već dva tjedna kod bake na selu.

MAMA: Imaš li što za reći, mlada damo?

(Dora pokunjeno šuti.)

Mama: Gdje ideš svakoga dana u pet popodne?

TATA: Ajde Dora, srce, reci nam. Nećemo se ljutiti. *(Mama prijekorno pogleda tatu.)* Hoćemo.

MAMA: Ljutimo se jer si nas lagala. Kaznu ne možeš izbjeći. A ako želiš smanjiti kaznu, reci nam gdje si išla svakoga dana u pet popodne.

DORA: U antikvalijat.

MAMA: Nema više laži, Dora!

DORA: Ali ne lažem. Stvalno idem u antikvalijat.

TATA: Pa što radiš tamo?

MAMA: Ti joj vjeruješ?

DORA: Čekam da stigne moja pošiljka.

MAMA I TATA: Pošiljka?

DORA: Da, još na početku ljeta sam nalučila slovo L tamo.

(Mama i tata se pogledaju u čudu.)

MAMA: Nije mi jasno.

DORA: Slovo *L*. *L* kao luka (*pokazuje svoju ruku*).

TATA: Zašto si naručila slovo?

DORA: Zato što ga nemam. Pa tako i vi, sve što nemate – kupite. (*Mama i tata se pogledaju.*) Svaki dan sam išla tamo vidjeti je li slovo stiglo. A dok smo ga čekali, da ne gubimo vrijeme, Slečko i ja smo čitali.

TATA: Čitali?

MAMA: Srečko? Koji Srečko?

DORA: Slečko ladi u antikvarijatu.

MAMA: Gdje je taj antikvarijat?

DORA: Blizu velikog palka, iza Mihaeline kuće.

MAMA (tati): Idemo vidjeti tko je taj Srečko! (*Dori*) Ti ostaješ ovdje. U kazni si.

DORA: Ali zašto?

MAMA: Što ti nije jasno? Cijelo ljeto nam lažeš, družiš se s nepoznatim ljudima, a dobro znaš da to ne smiješ.

DORA: Ali Slečko nije nepoznat ljud...

TATA: Čovjek.

DORA: Čovjek.

MAMA: Nama je! Zbog laganja nema mjesec dana van i od ponedjeljka ideš logopedu.

DORA: Ali mama...

MAMA: Nema ali. Još uvijek ne znaš reći *R*, za deset dana počinje škola, zar se želiš sramotiti? Idemo vidjeti tko je taj čovjek.

Dora: To je čovjek koji mi čita najljepše bajke! Koji me uči čitati!

MAMA: To ćeš sve raditi u školi, a ne kod nekog stranca! Idemo.

DORA: Nemojte ništa laditi... ne možete se ljutiti na njega.

MAMA: Neka on uči svoje dijete, a ne naše.

DORA: Ne možete! Tata...

TATA: Žao mi je sunce.

DORA: Ali... to je čovjek koji mi priča priče!

(Svi stanu u šoku. Tata prilazi Dori, ali polako kao da se boji.)

TATA: Dora? Što si rekla?

MAMA: Ajde ponovi srećo.

(Dora šuti.)

MAMA: Sunce mamino, rekla si slovo R.

TATA: Ajde ponovi.

(Dora šuti.)

MAMA: Dora...?

TATA: Ajde Dora.

MAMA: Što ste radili? Prrričali ?

TATA: Prrričali prrriče ?

DORA: Da.

MAMA: Ajde sad ti reci.

(Tišina. Dora pokušava reći, ali se boji. Na kraju odustane.)

DORA: Pustite me!!!

(Dora istrči van, mama i tata se pogledaju u šoku.)

MAMA: Za njom!

8. scena

(Antikvarijat.)

(Dora utrčava uplakana.)

SREĆKO: Dora? Što je bilo?

DORA: Mama i tata...

SREĆKO: Polako, polako. Smiri se.

DORA: Oni se ljute na mene... doći će...

SREĆKO: Zašto se ljute na tebe?

DORA: Ja... lagala sam im.

SREĆKO: Što si im lagala? Dora? Zašto si lagala svojim roditeljima?

(Dora se rasplače još jače, Srećko je zagrlj.)

SREĆKO: Dobro, sve je u redu. Nemoj plakati. Objasnit ćeš im.

(Ulaze mama i tata.)

TATA: Evo je.

SREĆKO: Dobar dan. Vi ste sigurno Dorini roditelji. Drago mi je, ja sam...

MAMA: Pustite naše dijete.

SREĆKO: Molim?

MAMA: Pustite je.

TATA: Dora!

MAMA: Ne znam tko ste vi, ali kako vas nije sram?

SREĆKO: Sram? Ne razumijem o čemu se ovdje radi.

MAMA: Radi se o tome da nam je Dora cijelo vrijeme lagala zbog vas!

SREĆKO: Zbog mene?

TATA: Cijelo ljeto govori da se druži s prijateljicama, a zapravo je tu s vama!

SREĆKO: Nemoguće... Dora? Rekla si mi da tvoji roditelji znaju da dolaziš ovdje. Dora?

(Svi gledaju u Doru.)

DORA: Nisam.

SREĆKO: Nisi im rekla?

(Dora zanjiše glavom.)

SREĆKO: Lagala si mi?

(Dora tužno kimne.)

DORA: Oni mi nikad ne bi dozvolili da budem tu. Zato sam lagala svima.

(Mami i tati je pomalo neugodno.)

MAMA: Dođi, Dora, raspraviti ćemo o ovome kod kuće. (*Povuku Doru i izađu iz trgovine. Nakon nekoliko trenutaka mama se vrati.*) Oprostite na smetnji. Očito niste vi krivi.

SREĆKO: Sve je u redu. Meni je žao. Mislio sam da vam je rekla da dolazi ovdje.

MAMA : Što ste radili vas dvoje?

SREĆKO: Čitali smo knjige. Odnosno, ja sam joj čitao, a ona je slušala. A s vremenom je ona meni počela pričati priče. Vaše dijete je jako maštovito.

MAMA: Maštovito?

SREĆKO: Da.

MAMA: Pa znam. Ne morate mi vi to govoriti.

SREĆKO: Oprostite... nisam mislio biti bezobrazan. Samo joj je trebalo malo druženja uz knjige i uz priče da nauči reći slovo *R*.

(*Mama skriva iznenađenje.*)

MAMA: Aha... da...

SREĆKO: Shvaćam da ste ljuti na nju jer je lagala i da zaslužuje kaznu. Ali želim da znate da je uvijek dobrodošla ovdje. Kao i vi, naravno.

9. scena

(*Dorina kuća.*)

(*Tata na sceni. Ulazi mama.*)

MAMA: Gdje je?

TATA: U svojoj sobi. Otrčala je tamo čim smo došli kući.

MAMA: Ona već mjesec dana govori slovo *R*.

TATA: Nemoguće. Pa čuli bismo.

MAMA: Kod kuće nije govorila *R*. Ali u antikvarijatu jest.

TATA: To ti je rekao onaj djedica?

MAMA: Da.

TATA: Već mjesec dana?

MAMA: Najmanje.

TATA: Možda nije istina.

MAMA: Nije lagao. Djedica je u redu.

TATA: A i meni se čini da je u redu.

(Sjednu oboje tužni na kauč.)

MAMA: On joj je čitao priče. Sve one priče koje joj mi nikad nismo čitali... ili smo ih pročitali davno, kad je bila manja.

TATA: Gledala je sve te crtiće.

MAMA: Da, ali joj je nedostajalo pričanje priče. Još kaže da je Dora jako maštovita. Da je sama izmislila nekoliko bajki.

TATA: Naša mala princeza...

MAMA: Mislili smo da joj trebamo kupiti puno stvari da bude sretna, a ona je zapravo samo htjela da se družimo.

TATA: I pričamo priče.

(U tom trenu Dora se pojavljuje. Pokunjeno im prilazi. Pruža im pismo.)

DORA: Mama, tata, ovo je za vas.

MAMA: Od tebe? To si ti napisala? Hoćeš nam onda ti pročitati?

(Dora zanjiše glavom.)

TATA: Molimo te?

(Dora uzme papir. Počne čitati.)

DORA: Bila jednom jedna velika curica koja je zapravo bila još mala. Jako je volila svoju mamu i svoju tatu. Ali jednom im je puno lagala i sad joj je jako žao.

MAMA: I nama je žao.

DORA: Ha?

TATA: Volimo te jako Dora. Evo ja obećavam da ću se od sada ranije buditi tako da stignemo doručkovati zajedno.

MAMA: I da ćemo zajedno gledati crtane filmove.

DORA: I pričati priče?

MAMA I TATA: I pričati priče.

DORA: Jel to znači da nisam u kazni?

MAMA: Ne. I dalje si u kazni jer si lagala.

DORA: A ako ti brzo ponovim „Riba ribi grize rep“ deset puta zaredom, da li mi se može barem smanjiti kazna?

TATA: Može! Kreni!

DORA: Riba ribi grize rep. Riba ribi grize rep. Riba ribi grize rep.

(Dora ponavlja, mama i tata se smiju, svjetlo se polako gasi.)

10. scena

(Antikvarijat.)

(Dora ulazi. Kako zatvori vrata, čuje se zvonce. Nakon nekoliko trenutaka pojavljuje se Srećko. Iznenadi se kad vidi Doru.)

SREĆKO: Dora!

(Dora se veselo nasmije.)

SREĆKO: Dugo te nisam vidio.

DORA: Da, počela je škola.

SREĆKO: Oh, sve mi je jasno, sve mi je jasno. Je li ti lijepo u školi?

DORA: Da! Najviše volim likovni i glazbeni.

SREĆKO: Nisam znao da lijepo crtaš. A kako je na hrvatskom?

DORA: Lijepo. Učimo slova.

SREĆKO: Super. Na kojem ste slovu stali?

DORA: Na slovu *P*. *P* kao priča. Po što sam i došla.

SREĆKO: A ne po slovo *R*?

DORA: Već ga imam.

SREĆKO: A znaju li tvoji roditelji da si tu?

(Vrata se otvaraju, ulaze mama i tata.)

MAMA I TATA: Dobar dan!

DORA: Znaju. I oni su došli po priču.

SREĆKO: Baš lijepo. Imate li neku posebnu želju ?

DORA: Imamo. *(Izvadi knjigu Zvonimira Baloga „Male priče o velikim slovima“.)*

SREĆKO: „Male priče o velikim slovima“. Onda znam točno s kojim slovom ćemo početi.

(Svi se slatko nasmiju, mama, tata i Dora sjednu oko Srećka.)

SREĆKO *(počne čitati):* „Slovo R“...

KRAJ